

Gf.IV.30.294/2015/6.

A Debreceni Ítéltábla a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Adóigazgatóság (FÉL CÍME, ügyintéző: Dr. Papp László jogtanácsos) által képviselt FELPERES NEVE (FELPERES CÍME) felperesnek, a dr. Magyar Ákos ügyvéd (FÉL CÍME) által képviselt ALPERES NEVE (ALPERES CÍME) alperes ellen tagi felelősség megállapítása iránt indított perében a Nyíregyházi Törvényszék 2015. március 12. napján meghozott 9.G.15-13-040126/34. számú ítélete ellen az alperes részéről 35. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban - a 2015. június 23. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben és akként változtatja meg, hogy mellőzi az alperes felelősségének a rendelkező részben történt kimondását, és a marasztalási összeg vonatkozásában a teljesítési határidőt 15 napban állapítja meg.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 10 000 (Tízezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság a 34. sorszámú ítéletében megállapította, hogy alperes mint a Cg.... cégjegyzékszámom bejegyzett **ADÓS NEVE** kta. (a továbbiakban: adós) többségi befolyással rendelkező tagja korlátlanul felel az adós ki nem elégített tartozásaiért. Kötelezte az alperest 1 235 431 Ft-nak a felperes végrehajtói letéti számlájára, valamint a felperes perköltségének a megfizetésére.

A döntését azzal indokolta, hogy az alperes 2007. május 21. napjától az adós többségi befolyással rendelkező tagja volt, ezért őt terhelte annak a bizonyítása, hogy a kénysztörlesztési eljárás miatt megszűnt adóssal szemben hozott speciális törvényességi felügyeleti intézkedés nem az ő mulasztásának a következménye. Megállapította, hogy az alperes „A cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról” szóló 2006. évi V. törvény (Ctv.) 118/A. §-ának (1) bekezdésében foglaltak szerint korlátlanul felel a cég hitelezőjének kielégítetlen követelése erejéig, mert „A polgári perrendtartásról” szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 3. §-ának (3) bekezdésén alapuló bírói felhívásra sem igazolta, hogy az adóssal szemben megindított kénysztörlesztési eljárás miatt nem terheli mulasztás. Megállapítása szerint ugyanis az alperes elmulasztotta „A gazdasági társaságokról” szóló 2006. évi IV. törvény (Gt.) 27. §-ának (2) bekezdésében, 141. §-a (1) bekezdésének o) és

j) pontjaiban és a 33. §-ának (1) bekezdésében foglalt kötelezettségeit, tagként nem jelent meg a mérleget elfogadó taggyűlésen, nem kezdeményezte annak az összehívását a kényszerszürtlési eljárás megindításáról való tudomásszerzését követően sem.

Utalt arra is, hogy a kényszerszürtlési eljárás megindítása előtt a Nyíregyházi Törvényszék Cégbírószága - eredménytelenül - több törvényességi felügyeleti intézkedést is alkalmazott az adóssal szemben. Többek között a Cgt..... sorszámú végzésével a társaság székhelyére 2011. június 21. napjának 9 órájára összehívta a társaság legfőbb szervét a 2008-2009. évi éves beszámoló elfogadása, valamint a valós székhely bejelentéséhez szükséges határozatok meghozatala céljából, valamint az adós felfüggesztett adószámának a rendezése érdekében. A cég törvénysértő állapota - e törvényességi felügyeleti intézkedések ellenére - nem került megszüntetésre, ezért a cégbírószág az adóst pénzbírsággal is sújtotta és ismételten felhívta a törvényes működése helyreállítására. Utóbb a cégbírószág e felhívások eredménytelensége miatt nyilvánította a 22. sorszámú végzésével az adóst megszüntetnek és kezdeményezte a kényszerszürtlését. A kényszerszürtlési eljárás alatt további mulasztások is történtek, mivel az adós 2010. és a 2011. évi éves beszámolóinak letétbe helyezése sem történt meg. Az elsőfokú bíróság kiemelte, hogy e mulasztások az alperes tagsági jogviszonyával összefüggésben állnak, ezért a korlátolt tagi felelősség áttöréséhez szükséges feltételek megállapíthatóak. Emiatt kötelezte az alperest a felperes által a kényszerszürtlési eljárásban bejelentett hitelezői igény megfizetésére a Ctv. 118/A. §-ának (1) bekezdése alapján.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben a sérelmezett határozat megváltoztatását, a felperes keresetének elutasítását és az első- és másodfokú perköltségében való marasztalását kérte.

Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékok okszerűtlen mérlegelésével iratellenesen állapította meg azt, hogy fennállnak a korlátolt tagi felelőssége áttörésének a jogszabályi feltételei. A fellebbezésében is fenntartotta azt az állítását, hogy a felsőfokú tanulmányai, illetve a külföldi távolléte miatt nem tudott, illetve nem is volt lehetősége részt venni az adós működésében, az édesapja felkérésére „szinte gyerekként névlegesen” létesített tagsági jogviszonyt. Az adós családi céggént működött, az édesapja mint a társaság ügyvezetője és tényleges tulajdonosa intézte az adós ügyeit. Ezt az állítását az édesapja, **K.CS.** a tanúkenti kihallgatásakor megerősítette, az ügyvezetői tevékenységéért fennálló felelősségvállalására is kiterjedően.

Hangsúlyozta továbbá, hogy őt az ügyvezető arról tájékoztatta, hogy a társaság működésével összefüggésben minden rendben van, ezért az adós törvényes működése érdekében elmulasztott további intézkedések hiányát - a megjelölt körülményei miatt - jogszabálysértően róta terhére az elsőfokú bíróság. Sérelmezte, hogy az elsőfokú eljárásban - a személyes jelenléte ellenére - nem került sor a meghallgatására, melynek indokát az elsőfokú bíróság ítélete nem tartalmazza.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes perköltségében történő marasztalását kérte. Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és helytállóan jutott arra a következtetésre - az eljárási

jogszabályok megsértése nélkül -, hogy az alperes felelősségének a Ctv. 118/A. §-a (1) bekezdésében meghatározott feltételei fennállnak. Kiemelte, hogy az alperes írásban tett nyilatkozatai kiváltják a személyes meghallgatását.

Az alperes fellebbezése megalapozatlan.

Az ítéltábla kiemeli, hogy a Ctv. jelen perben még alkalmazandó 118/A. §-ának (1) bekezdését a 2011. évi CXCVII. törvény 2012. március 1-jétől iktatta be. (A 2013. évi CCLII. törvénnyel módosított Ctv. 118/A. §-a az adott ügyben nem irányadó, ugyanis az csak a 2014. július 1. napjától indult kénysztörlési eljárásokban alkalmazható.)

Az ítéltábla szükségesnek tartja hangsúlyozni a következőket:

A társasági jogban alapelv, hogy a korlátolt felelősségű társaság tagja főszabályként a társaság tartozásaiért nem felel, azonban vannak olyan esetek, amikor - elsősorban a hitelezők védelme érdekében - a tagot felelőssé lehet tenni a tőle elkülönült jogi személyiségű társaság tartozásaiért. A jogalkotó ilyen kivételes szabályként, kifejezetten szankciós jelleggel szabályozza a Ctv.-ben a 118/A. §-ának (1) bekezdése szerinti többségi tag felelőssége áttörését megalapozó tényállást, melynek célja a gazdasági társaság elkülönült jogi személyisége mögött megbújó, valamilyen jogellenes és vétkes magatartást tanúsító tag hitelezőkkel szembeni felelősségének a megteremtése. A Ctv. 118/A. §-a tehát a tag önálló felelősségét teremti meg a kénysztörlési eljárással törölt céggel szembeni követelések kielégítésére vonatkozóan.

Az ítéltábla megállapítása szerint az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a felperes bizonyította az alperes felelősségének megállapítása alapjául szolgáló, a Ctv. 118/A. §-a (1) bekezdése szerinti tényállási elemeket. A nyilvános cégadatokból ugyanis megállapítható, hogy az alperes az adósban többségi befolyással rendelkezett, a cég 58. rovatának adatai szerint az adós törlésére kénysztörlési eljárást követően került sor. A felperes a keresetleveléhez 1/F/2. alatt csatolta a 2013. május 8. napján keltezett levelében tett hitelezői igénybejelentését, a per megindítására pedig a kénysztörlési eljárás jogerős lezárását követő 90 napos jogvesztő határidőn belül került sor.

A felperes mindezek bizonyításával a korlátozott tagi felelősség korlátlaná válása megállapításához szükséges feltételeket igazolta, ezért a továbbiakban azt kellett vizsgálni, hogy az alperesnek sikerült-e kimentenie magát a felelősség alól. A Ctv. 118/A. §-ának (1) bekezdése alapján az alperest - a kimentés körében - annak bizonyítása terhelte, hogy az adós kénysztörlésének a Ctv. 116. §-a (1) bekezdésének a) pontja szerinti megindítása nem az ő mulasztásának következménye.

Ennek körében azt kellett tehát vizsgálni, hogy amennyiben a kénysztörlési eljárás megindításának az alapjául szolgáló ok és az alperes magatartása (mulasztása) okozati összefüggésben is áll, az alperes megakadályozhatta volna-e a kénysztörlés jogszabályban meghatározott feltételeinek a bekövetkezését, vagy elmulasztotta-e az ehhez szükséges intézkedések megtételét.

Az ítéltábla megállapítása szerint az alperes nem tudott eleget tenni ezen bizonyítási kötelezettségének. Az a hivatkozása ugyanis, hogy csak „névleges” tagja volt az adósnak, illetve, hogy **K.CS.** volt vezető tisztségviselő mindent magára vállal, nem alkalmas a felelőssége alól mentesülésére. Az adós kényszertörlési eljárásának elrendelésére ugyanis a cégbíróság Cgt..... számú végzésével a Ctv. 81. §-a (1) bekezdésének c) pontja, valamint a 87. §-ának (2) bekezdése alapján - az éves beszámoló letétbe helyezési kötelezettségének az elmulasztása, valamint a székhely törvénysértő volta (az adós a székhelyén nem volt található, az épületet lebontották) miatt törvényességi felügyeleti intézkedésként került sor. A felperes 12/F/1. alatt csatolta a Nyíregyházi Törvényszék Cégbírósága Cgt..... számú végzését, amelyből megállapítható, hogy a cégbíróság a 2008., illetve 2009. évi éves beszámoló letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének az elmulasztása, valamint az adós új székhelyének a bejelentése miatt az adós törvényes működésének a helyreállítása érdekében már 2011. június 21. napjára összehívta az adós legfőbb szervét. Az alperes e taggyűlésen nem jelent meg, a tagsági jogait nem gyakorolta, holott a 30/A/1. alatt csatolt, 2011. május 9-én keltezett levele alapján megállapítható, hogy tudott a cégbíróság által küldött felszólításokról. Önmagában az a hivatkozása, hogy külföldön tartózkodott, a kimentése alapjául nem szolgálhat, a tagsági jogai gyakorlására ugyanis más személyt is meghatalmazhatott volna. „A számvitelről” szóló 2000. évi C. törvény 153. §-ában és 154. §-ában előírt a beszámoló letétbe helyezésére és közzétételére vonatkozó kötelezettség teljesítésének a feltétele, hogy a döntéshozó szerv határozzon annak elfogadásáról a Gt. 154. §-a (2) bekezdésének a) pontja alapján. Ez a tagi kötelezettség független attól, hogy az ügyvezetőt terheli-e a jogszabályi kötelezettség teljesítésében mulasztás. utal arra is az ítéltábla, hogy a 2007. évi LXI. törvény 35. §-ának (8) bekezdésével módosított Gt. 147. §-ának (1) bekezdése alapján 2007. szeptember 1-jétől, ha a társasági szerződés így rendelkezik, a taggyűlés hatáskörébe tartozó bármely ügyben - így a számviteli beszámoló elfogadása tárgyában is - lehetőség van a tagoknak az ülés tartása nélküli határozathozatalokra. A cégbíróság a kényszertörlési eljárás alatt is a Ctv. 117. §-ának (3)-(4) bekezdései szerinti felhívásait külön intézi a tag és a vezető tisztségviselő felé, részben eltérő tartalommal. Ezért nincs jelentősége a tagi felelősség áttörésénél annak sem, hogy az elsőfokú eljárásban **K.CS.** tanú a kihallgatása során vezető tisztségviselőként a mulasztásával összefüggésben felelősségvállaló nyilatkozatot tett (33. jegyzőkönyv 2-3. oldal). A Ctv. 118/A. §-ának (1)-(3) bekezdései ugyanis a tagok és vezető tisztségviselők felelősségét külön szabályozzák részben eltérő tényállás és mulasztás esetén.

Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság helytállóan döntött a felperes keresetének jogalapját illetően, a felperes pedig a kereseti kérelme összecszerűségét az 1/F/2. alatt csatolt okirattal igazolta.

A kényszertörölt társaság által meg nem fizetett tartozásokért ugyanis a legalább többségi befolyással rendelkező tag - ha a felelősségét nem tudja kimenteni - helytállni tartozik, vétkes magatartásának jogkövetkezménye a kártérítési szabályoktól eltérően nem külön számszerűsíthető, az a cég ki nem elégített tartozásaiért áll fenn a jogszabály alapján.

Ugyanakkor az ítéltábla megállapítása szerint a Ctv. 118/A. §-ának beiktatásával elérni kívánt jogalkotói akarat szem előtt tartásával - a törvény megtévesztő szóhasználata

ellenére - a hitelezőnek valójában marasztalásra irányuló keresetet kell előterjesztenie, semmi indoka nincs - a hatályos szabályozás mellett - előbb megállapítási, majd később marasztalási kereset előterjesztésének. Amennyiben a jogalkotó szándéka ugyanis ez lett volna, úgy „A csődeljárásról és a felszámolási eljárásról” szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 33/A. §-ának megfelelő kétlépcsős szabályozási rendszert írt volna elő.

Ilyen szabályozás hiányában azonban a különböző hitelezők által indított perekben a bíróságoknak egymástól függetlenül kell vizsgálniuk a felelősség áttörését eredményező vétkes magatartást. A Ctv. 118/A. §-a (1) bekezdésének a korlátlan tagi felelősség megállapítására, valamint a ki nem elégített tartozásért való felelősségre vonatkozó szabályaiból az a következtetés vonható le, hogy ez a per eljárásjogilag egylépcsős marasztalási per.

Erre tekintettel mellőzte az ítélet tábla az elsőfokú ítélet rendelkező részéből a felelősség megállapítására vonatkozó rendelkezéseket, figyelemmel a Pp. 123. §-ában foglaltakra is.

Észlelte az ítélet tábla, hogy az elsőfokú határozat nem tartalmaz a Pp. 217. §-a szerinti teljesítési határidőt, ezért arról a határozat végrehajthatóságának a biztosítása érdekében rendelkezett.

Mindezekre tekintettel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-a (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta.

A fellebbezés eredménytelen maradt, ezért az ítélet tábla a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján a pereszes alperest kötelezte a felperes számára a másodfokú eljárásban felmerült jogtanácsosi munkadíjból eredő perköltségének a megfizetésére, amelynek összegét hivatalból a Pp. 79. §-a alapján a Pp. 67. §-ának (2) bekezdése folytán irányadó „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló, többször módosított 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-a (2) bekezdésének a) pontjában és (5) bekezdésében foglaltak figyelembevételével határozta meg.

A másodfokú eljárásban személyes költségmentességben részesült az alperes, ezért „Az illetékekről” szóló, többször módosított 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 46. §-ának (1) bekezdése alapján megállapított illetéket az Itv. 74. §-ának (3) bekezdése szerint alkalmazott 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

Debrecen, 2015. június 23.

Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit sk. a tanács elnöke, Dr. Dzsula Marianna sk. előadó bíró, Dr. Szűcs Lajos sk.bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -